

In 'Bouwjaar '61' verbindt Diederik van Vleuten opnieuw op weergaloze wijze zijn familiegeschiedenis aan de wereldgeschiedenis

Het eerbetoon aan zijn vader zet aan het denken over doen en nalaten.

Diederik van Vleuten in 'Bouwjaar '61'. Beeld Bob Bronshoff

Op het podium staat een miniatuur-raket van anderhalve meter hoog. Een 'impulsaankoop', aldus Diederik van Vleuten, en ook: het niet-willekeurige resultaat van zijn zoektocht naar tastbare herinneringen. Deze Saturnus V is hét symbool van zijn jeugd.

Hij zal op weergaloze wijze uitleggen hoe dat zit. Diederik van Vleuten een geweldige verteller noemen is ondertussen een enorm cliché, maar niet voor niets. In *Bouwjaar '61* verbindt hij opnieuw zijn familiegeschiedenis aan de wereldgeschiedenis. Zijn vorige voorstelling *Moedig voorwaarts* was een eerbetoon aan zijn dode moeder. Nu gaat het over zijn vader, die begin dit jaar overleed, en over de maanlanding die het gezin Van Vleuten gadesloeg op een klein tv'tje tijdens een dierbare vakantie in de Dordogne in 1969.

Diederik van Vleuten in 'Bouwjaar '61'. Beeld Bob Bronshoff

Het engagement dat zijn ouders aan hem probeerden door te geven, paart Van Vleuten aan het beeld van drie astronauten op maanmissie, turend naar hun gezinnen op de blauwe bol ver weg, zo klein in het grote geheel. Misschien hadden zij het beste zicht op iets wat in het dagelijkse bestaan eenvoudig uit het oog te verliezen is: ons gedeelde lot. Zijn ouders geloofden in een betere wereld, namen hem mee naar protestmarsen, zetten

hun maatschappelijke betrokkenheid om in daden. Op z'n 61ste vraagt Van Vleuten zich af wat zijn generatie nu werkelijk concreet heeft bijgedragen. 'Mijn generatie is heel goed in nalaten, maar we hadden iets moeten dóén.'

Het duurt gevoelsmatig een paar anekdotes te lang voor Van Vleuten alle losse eindjes aan elkaar knoopt, om te beginnen met een prachtig liedje over zijn favoriete astronaut Michael Collins, degene die op 20 juli 1969 eenzame rondjes om de maan bleef draaien terwijl Neil Armstrong en Buzz Aldrin over de maan wandelden. 'Ik weet niet waarom, maar het lijkt me zo fijn, om af en toe even Mike Collins te zijn.'

Van Vleutens vader verzamelde geluiden die hij overal en nergens opnam met een recorder, van zoemende hommels tot Franse kerkklokken, alles onder het mom 'leuk voor later'. Inderdaad, ze zijn een intieme, ontroerende toevoeging aan *Bouwjaar '61*, een aandenken dat aan het denken zet over doen en nalaten.

BOUWJAAR '61

Cabaret

★★★★☆

Door Diederik van Vleuten. Regie: Peter Heerschop.

9/11, De Kleine Komedie, Amsterdam. Tournee t/m 25/4.